

Konkluzje Rady w sprawie modernizacji szkolnictwa wyższego

(2011/C 372/09)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

MAJĄC NA UWADZE, CO NASTĘPUJE:

1. Systemy szkolnictwa wyższego odgrywają kluczową rolę w tworzeniu wiedzy, która leży u podstaw rozwoju ludzi i społeczeństw, oraz w propagowaniu aktywności obywatelskiej.
2. W strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu – przyjętej w czerwcu 2010 r.⁽¹⁾ – jako konkretny cel wyznaczono podniesienie poziomu wykształcenia; miałyby to nastąpić zwłaszcza dzięki zwiększeniu do roku 2020 do co najmniej 40 % odsetka młodych osób z wykształceniem wyższym lub równoważnym.
3. Deklaracja bolońska z dnia 19 czerwca 1999 r. dała początek procesowi międzyrządowemu – aktywnie wspieranemu przez Unię Europejską – który miał służyć utworzeniu europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego; ministrowie odpowiedzialni za szkolnictwo wyższe w państwach uczestniczących w procesie bolońskim, którzy spotkali się w Leuven i Louvain-la-Neuve w dniach 28 i 29 kwietnia 2009 r., zaapelowali do instytucji szkolnictwa wyższego⁽²⁾ o dalsze modernizowanie działalności w okresie do roku 2020.
4. W dyrektywie Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. określono warunki i zasady przyjmowania obywateli państw trzecich na terytorium państw członkowskich na okres przekraczający trzy miesiące w celu odbycia studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, bezpłatnym stażu lub wolontariacie⁽³⁾.
5. W dyrektywie Rady 2005/71/WE z dnia 12 października 2005 r. określono warunki przyjmowania naukowców z państw trzecich w państwach członkowskich na okres dłuższy niż trzy miesiące w celu prowadzenia projektu badawczego na podstawie umów o przyjęciu z instytucją badawczą⁽⁴⁾.
6. W rezolucji Rady z dnia 23 listopada 2007 r. w sprawie unowocześniania szkół wyższych, by zwiększyć konkurencyjność Europy w światowej gospodarce opartej na wiedzy⁽⁵⁾, zwrócono się do państw członkowskich o to, by propagowały międzynarodowy wymiar instytucji szkolnictwa wyższego przez zachęcanie do zapewniania jakości na drodze niezależnych ocen szkół wyższych i ocen wzajemnych, zwiększanie mobilności, propagowanie nadawania wspólnych i podwójnych tytułów i stopni oraz ułatwianie uznawania kwalifikacji i okresów studiów.
7. W konkluzjach Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia⁽⁶⁾ stwierdzono, że z myślą o wsparciu państw członkowskich w unowocześnianiu szkolnictwa wyższego i rozwijaniu europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego należy dążyć do ściślejszej synergii działań z działaniami podejmowanymi w ramach procesu bolońskiego, zwłaszcza jeżeli chodzi o instrumenty służące zapewnianiu jakości, uznawaniu efektów uczenia się, a także mobilności i przejrzystości.
8. W konkluzjach Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie rozwijania roli edukacji w dobrze funkcjonującym trójkącie wiedzy⁽⁷⁾ stwierdzono potrzebę dalszego reformowania kierowniczych i finansowych struktur szkół wyższych, tak by dać tym szkołom więcej autonomii i odpowiedzialności, a tym samym pozwolić im na większą dywersyfikację dochodów i skuteczniejszą współpracę ze światem biznesu oraz przygotować je do uczestnictwa w trójkącie wiedzy w skali globalnej.
9. W konkluzjach Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie międzynarodowego wymiaru szkolnictwa wyższego⁽⁸⁾ wezwano Komisję do opracowania strategii UE na rzecz międzynarodowego wymiaru szkolnictwa wyższego, która sprawi, że istniejące unijne i krajowe inicjatywy w dziedzinie współpracy międzynarodowej staną się bardziej spójne i będą lepiej się uzupełniać, i która nadal będzie propagować w ramach działań zewnętrznych UE atrakcyjność europejskiego szkolnictwa wyższego oraz europejskich badań i innowacji.
10. W konkluzjach Rady z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie „Nowych umiejętności w nowych miejscach pracy: dalsze działania”⁽⁹⁾ podkreślono konieczność promowania wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz wspierania ludzi w każdym wieku – przez wyposażanie ich w odpowiednie umiejętności i kompetencje – w przewidywaniu zmian i radzeniu sobie z nimi.
11. W konkluzjach Rady z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie inicjatywy *Mobilna młodzież*⁽¹⁰⁾ wezwano do wysiłków na rzecz podniesienia jakości i atrakcyjności edukacji na wszystkich szczeblach, w szczególności na szczeblu szkolnictwa wyższego.

⁽¹⁾ Dok. EUCO 13/10.

⁽²⁾ Aby uwzględnić różnorodność nazewnictwa oraz krajowe tradycje i praktyki, terminem tym objęto wszystkie instytucje szkolnictwa wyższego, w tym uniwersytety, wyższe szkoły nauk stosowanych, instytuty technologiczne, „grandes écoles”, szkoły biznesu, wyższe szkoły inżynierskie, „instituts universitaires de technologie”, kolegia, wyższe szkoły zawodowe, politechniki, akademie itp.

⁽³⁾ Dz.U. L 375 z 23.12.2004, s. 12.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 289 z 3.11.2005, s. 15.

⁽⁵⁾ Dok. 16096/1/07 REV 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 302 z 12.12.2009, s. 3.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 135 z 26.5.2010, s. 12.

⁽⁹⁾ Dok. 10841/10.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 326 z 3.12.2010, s. 9.

12. W konkluzjach Rady z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie „Unii innowacji”⁽¹⁾ zaznaczono, że należy priorytetowo potraktować inwestycje w kształcenie, szkolenie i badania naukowe oraz w pełni wykorzystywać kapitał intelektualny Europy, by zapewnić długoterminową konkurencyjność i długoterminowy wzrost gospodarczy.
13. W konkluzjach z dnia 4 lutego 2011 r. Rada Europejska zaapelowała o zastosowanie strategicznego, zintegrowanego podejścia służącego pobudzeniu innowacji oraz pełnemu wykorzystaniu kapitału intelektualnego Europy z korzyścią dla obywateli, przedsiębiorstw – zwłaszcza małych i średnich – oraz naukowców⁽²⁾.
14. W konkluzjach Rady z dnia 14 lutego 2011 r. w sprawie roli kształcenia i szkolenia w realizacji strategii „Europa 2020”⁽³⁾ zaznaczono, że instytucje szkolnictwa wyższego powinny starać się podnosić jakość i adekwatność oferowanych zajęć, i dzięki temu skłaniać szersze rzesze obywateli do podejmowania studiów wyższych, oraz że należy promować ściślejszą współpracę między instytucjami szkolnictwa wyższego, ośrodkami badawczymi i przedsiębiorstwami, po to by wzmocnić trójkąt wiedzy, czyli podstawę bardziej innowacyjnej i kreatywnej gospodarki.
15. W konkluzjach Rady z dnia 19 maja 2011 r. w sprawie unijnych ram dotyczących krajowych strategii integracji Romów do 2020 r.⁽⁴⁾ zachęcono państwa członkowskie do określania celów (lub do dalszych prac nad nimi), które mogłyby się skupić na zapewnieniu w praktyce równego dostępu do kształcenia o dobrej jakości – w tym w ramach szkolnictwa wyższego.
16. W konkluzjach Rady z dnia 31 maja 2011 r. w sprawie rozwoju europejskiej przestrzeni badawczej (EPB) za pomocą grup ds. EPB⁽⁵⁾ odnotowano, że znaczne postępy w tworzeniu europejskiej przestrzeni badawczej powinny skutkować dalszym stosowaniem wszechstronnego i strategicznego podejścia, tak by w pełni wykorzystać kapitał intelektualny Europy.
17. W zaleceniu Rady z dnia 28 czerwca 2011 r. pt. *Mobilna młodzież* – promowanie mobilności edukacyjnej młodych ludzi⁽⁶⁾ stwierdzono, że mobilność edukacyjna może sprawić, iż systemy kształcenia i szkolenia oraz odpowiedzialne za nie instytucje staną się bardziej otwarte, europejskie i międzynarodowe, dostępne i wydajne. Może ona także zwiększyć konkurencyjność Europy, pomagając w budowaniu społeczeństwa intensywnie korzystającego z wiedzy.
18. W konkluzjach Rady z dnia 28 listopada 2011 r. na temat poziomu odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej dąży się do zwiększenia mobilności edukacyjnej studentów

i do określenia ilościowych i jakościowych progów pozwalających mierzyć okresy nauki i szkolenia za granicą związane ze studiami wyższymi.

19. Unia Europejska ma długą tradycję współpracy z państwami trzecimi na podstawie polityk i instrumentów, w których obecnie coraz większą rolę odgrywa szkolnictwo wyższe. Współpraca w dziedzinie szkolnictwa wyższego ma istotne znaczenie również w przypadku ram współpracy wielostronnej, takich jak Partnerstwo Wschodnie, Unia dla Śródziemnomorza czy Wymiar Północny, oraz w przypadku współpracy z państwami Bałkanów Zachodnich;

W ŚWIETLE

1. Zorganizowanej w Sopocie w dniu 20 lipca 2011 r. pierwszej konferencji ministerialnej poświęconej europejskiej przestrzeni badawczej *Intellectual Capital – Creative Impact*, na której to konferencji podkreślono, że uniwersytety są w zglobalizowanym świecie źródłem wiedzy i innowacyjnego myślenia, w szczególności w strategicznych obszarach badań koncentrujących się na współczesnych wyzwaniach.
2. Konferencji *Modernisation of Higher Education (Modernizacja szkolnictwa wyższego)*, zorganizowanej przez prezydentkę w dniach 24–25 października 2011 r. w Sopocie, na której to konferencji podkreślono konieczność zmodernizowania systemów szkolnictwa wyższego, w szczególności w świetle obecnych wyzwań, takich jak globalna konkurencja i ogólnoswiatowe trendy demograficzne;

Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE

Komunikat Komisji z dnia 20 września 2011 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. *Działania na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia – plan modernizacji europejskich systemów szkolnictwa wyższego*⁽⁷⁾.

STWIERDZA, ŻE

1. W obecnej sytuacji gospodarczej szkolnictwo wyższe (w tym wyższe kształcenie i szkolenie zawodowe) ma do odegrania – poprzez swoje powiązania z badaniami naukowymi i innowacjami – kluczową rolę polegającą na zapewnianiu wysoko wykwalifikowanego kapitału ludzkiego oraz na promowaniu badań naukowych, których Europa nieodwrotnie potrzebuje w swoich dążeniach do zagwarantowania zatrudnienia, wzrostu gospodarczego i dobrobytu.
2. Kwalifikacje absolwentów nie zawsze odpowiadają potrzebom rynku pracy i potrzebom społeczeństwa. Pracodawcy publiczni i prywatni coraz częściej informują o nieprzystawaniu umiejętności do potrzeb i o trudnościach w znalezieniu osób, których kwalifikacje odpowiadałyby ewoluującym potrzebom gospodarki opartej na wiedzy.

⁽¹⁾ Dok. 17165/10.

⁽²⁾ Dok. EUCO 2/11, pkt 16, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. C 70 z 4.3.2011, s. 1.

⁽⁴⁾ Dok. 10658/11.

⁽⁵⁾ Dok. 11032/11.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 199 z 7.7.2011, s. 1.

⁽⁷⁾ Dok. 14198/11 + ADD 1.

3. Europa potrzebuje dużo większej liczby wykształconych naukowców i naukowców z doświadczeniem pozaakademickim, w tym doświadczeniem z sektora prywatnego, aby gospodarki jej państw mogły intensywniej korzystać z badań, a tym samym by wzrastała innowacyjność i konkurencyjność.
 4. Zwiększenie poziomu uczestnictwa w szkolnictwie wyższym wymaga zwrócenia większej uwagi na wyzwania odnoszące się do jakości i różnorodności.
 5. Atutem europejskich instytucji szkolnictwa wyższego jest ich różnorodność, ich dobra jakościowo, zrównoważona i adekwatna oferta edukacyjno-badawcza oraz związek między autonomią instytucjonalną, odpowiedzialnością względem wszystkich zainteresowanych stron i umiejętnością dostosowywania się do zmiennych okoliczności. Do dwóch tradycyjnych misji takich instytucji: działalności dydaktycznej i badawczej, stopniowo dołącza nowe: tworzenie powiązań z sektorem biznesu – w tym na szczeblu regionalnym – oraz podejmowanie odpowiedzialności społecznej.
 6. Jednak możliwości europejskich instytucji szkolnictwa wyższego polegające na wypełnianiu przypadającej im roli w społeczeństwie i przyczynianiu się do dobrobytu w Europie nie są w pełni wykorzystywane: w globalnej konkurencji o wiedzę i talenty Europa pozostaje w tyle, gdy tymczasem wschodzące gospodarki szybko zwiększają inwestycje w szkolnictwo wyższe.
 7. Jednocześnie instytucje szkolnictwa wyższego zbyt często próbują konkurować w zbyt wielu dziedzinach, a tylko niektóre z nich osiągają doskonały poziom w konkretnych obszarach podlegających silnej światowej konkurencji.
 8. Instytucje szkolnictwa wyższego muszą zatem kontynuować przeprowadzanie wewnętrznych reform, opierając się na zadaniach instytucjonalnych odpowiadających typowi kapitału intelektualnego, który reprezentują, oraz korzystać z możliwości, by określić się względem innych krajowych instytucji.
 9. Autonomia instytucjonalna jest potrzebna, aby można było promować różnorodność instytucjonalną w ramach krajowych systemów szkolnictwa wyższego: konieczne jest zdywersyfikowanie ról i misji instytucji szkolnictwa wyższego w celu promowania doskonałości w tych instytucjach;
- ZGADZA SIĘ, ŻE
1. Odpowiedzialność za przeprowadzanie i wspieranie reform w szkolnictwie wyższym spoczywa przede wszystkim na państwach członkowskich i na samych instytucjach edukacyjnych. Jednak proces boloński i wynikający z niego rozwój europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego, unijny plan modernizacji systemów szkolnictwa wyższego oraz powstawanie europejskiej przestrzeni badawczej dowodzą, że wyzwania i potrzebne działania polityczne mają zasięg ponadgraniczny i że współpraca europejska – w postaci wsparcia finansowego, analizy politycznej opartej na dowodach oraz wymiany sprawdzonych rozwiązań – może być tu cenną pomocą.
 2. Jakość i adekwatność szkolnictwa wyższego są zasadniczym warunkiem pełnego wykorzystania kapitału intelektualnego Europy.
 3. Jakość edukacji i badań jest kluczowym czynnikiem warunkującym powodzenie procesu modernizacji systemów szkolnictwa wyższego w Europie.
 4. Wzmocnienie trójkąta wiedzy łączącego edukację, badania i innowacje jest kluczowym warunkiem, który zdecyduje, czy szkolnictwo wyższe będzie mogło pomóc w stymulowaniu zatrudnienia i wzrostu, czy nastąpi reforma struktur zarządzania i finansowania oraz czy będzie mogło zwiększyć swoją międzynarodową atrakcyjność.
 5. Tworzenie europejskiej przestrzeni badawczej zwiększa komplementarność poszczególnych systemów krajowych, a tym samym podnosi opłacalność inwestycji badawczych oraz pozwala intensyfikować kontakty i współpracę między instytucjami działającymi razem w ramach trójkąta wiedzy.
 6. Międzynarodowa mobilność studentów, naukowców i kadry akademickiej – zwiększająca się od momentu powstania europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego – ma pozytywny wpływ na jakość i oddziałuje na wszystkie kluczowe obszary reformy. Mobilność może jednak także stanowić wyzwanie dla pewnych systemów edukacyjnych, które cieszą się dużym zainteresowaniem studentów, lub dla krajów zagrożonych „drenażem mózgow”, który skutkuje tym, że sporo uzdolnionych młodych ludzi decyduje się studiować, a następnie pozostać za granicą.
 7. Przyciąganie najlepszych studentów, nauczycieli akademickich i naukowców spoza UE oraz rozwijanie nowych form współpracy transgranicznej to podstawowe warunki, od których zależy, czy w globalnym wyścigu o wiedzę i talenty europejski obszar szkolnictwa wyższego i europejska przestrzeń badawcza staną się atrakcyjnymi punktami docelowymi.
 8. Zasadniczym elementem podnoszenia jakości i adekwatności szkolnictwa wyższego jest włączanie pracodawców i innych zainteresowanych podmiotów w opracowywanie i realizację programów studiów.
 9. Podstawą zrównoważonego szkolnictwa wyższego – zwłaszcza w obliczu obecnego kryzysu finansowego w Europie – powinny pozostać inwestycje publiczne, którym towarzyszą dodatkowe źródła finansowania;

W ZWIĄZKU Z POWYŻSZYM WZYWA PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE DO WSPÓŁPRACY – ZGODNIE Z PRAKTYKĄ KRAJOWĄ – Z INSTYTUCJAMI SZKOLNICTWA WYŻSZEGO, Z POSZANOWANIEM ICH AUTONOMII, ORAZ ZE WSZYSTKIMI ZAINTERESOWANYMI PODMIOTAMI, PO TO BY:

1. Zintensyfikować wysiłki na rzecz zwiększenia liczby osób z wykształceniem wyższym, tak by można było osiągnąć cel edukacyjny wyznaczony w strategii „Europa 2020”, czyli 40-procentowy odsetek obywateli UE w wieku 30–34 lata mających wykształcenie wyższe lub równorzędne, biorąc pod uwagę szacunki wskazujące, że do 2020 r. 35 % wszystkich stanowisk pracy w UE będzie wymagać wysokich kwalifikacji ⁽¹⁾.
2. Opracować przejrzyste ścieżki pozwalające na przechodzenie z edukacji zawodowej i innych typów edukacji do szkolnictwa wyższego oraz stworzyć mechanizmy uznawania wcześniejszej nauki i doświadczeń spoza formalnego systemu kształcenia i szkolenia – zwłaszcza poprzez podjęcie wyzwań dotyczących wdrażania i stosowania krajowych ram kwalifikacji powiązanych z europejskimi ramami kwalifikacji.
3. Promować systematyczny rozwój efektywnych strategii służących zagwarantowaniu dostępu grupom defaworyzowanym i rzadziej korzystającym z edukacji wyższej, w szczególności przez skuteczniejsze docieranie do nich i dostarczanie bardziej przejrzystych informacji o możliwościach nauki i efektach kształcenia oraz przez lepsze doradztwo pomagające właściwie wybrać studia.
4. Poprzez podniesienie jakości, adekwatności i atrakcyjności zajęć zwiększyć wysiłki na rzecz zminimalizowania odsetka osób porzucających studia; można to osiągnąć w szczególności dzięki kształceniu ukierunkowanemu na studenta oraz dostarczaniu odpowiedniego wsparcia, poradnictwa i doradztwa po rozpoczęciu studiów.
5. Dopilnować, by ukierunkowane wsparcie finansowe trafiało do potencjalnych studentów ze środowisk o niższych dochodach.
6. Zachęcić do tego, by podczas opracowywania, realizacji i oceny zajęć korzystano z prognoz zapotrzebowania na umiejętności i prognoz wzrostu gospodarczego oraz z danych o zatrudnieniu absolwentów (w tym by monitorowano przebieg zatrudnienia absolwentów) oraz by podczas opracowywania programów studiów zachowywano większą elastyczność, w tym tworzone ścieżki interdyscyplinarne, w celu podniesienia szans absolwentów na zatrudnienie.
7. Zachęcać do przyjmowania ukierunkowanych na studenta podejść do nauczania i uczenia się, dostrzegając potrzeby zróżnicowanej społeczności studentów oraz promując bardziej różnorodny tryb studiowania, w tym efektywnie wykorzystując technologie informacyjno-komunikacyjne.
8. Zachęcać instytucje szkolnictwa wyższego do inwestowania w doskonalenie zawodowe pracowników oraz do nagradzania za doskonały poziom nauczania.
9. Walczyć ze stereotypami i usuwać przeszkody, które nadal utrudniają kobietom osiągnięcie najwyższych szczebli w kształceniu podyplomowym i badaniach – w szczególności w niektórych dyscyplinach i na stanowiskach kierowniczych – po to, by rozwijać niewykorzystane talenty.
10. W stosownych i właściwych przypadkach łączyć krajowe finansowanie programów doktoranckich z zasadami innowacyjnego szkolenia doktorantów ⁽²⁾ oraz wspierać rozwijanie możliwości kariery naukowej.
11. Stymulować rozwój przedsiębiorczości, kreatywności i innowacyjności we wszystkich dziedzinach i w ramach wszystkich cykli studiów oraz promować innowacje w szkolnictwie wyższym poprzez tworzenie bardziej interaktywnego środowiska edukacyjnego i doskonalenie infrastruktury transferu wiedzy.
12. W stosownych przypadkach zachęcać do nadawania większego znaczenia w instytucjach szkolnictwa wyższego badaniom interdyscyplinarnym oraz zwiększać powiązania między szkolnictwem wyższym a badaniami, po to by trójkąt wiedzy działał efektywniej.
13. Zachęcać do tego, by poza swoją misją edukacyjną i badawczą szkolnictwo wyższe dalej rozwijało trzeci rodzaj działalności, tzn. dzielenie się wiedzą i innowacyjność, zaangażowanie w życie społeczności lokalnej, uczenie się przez całe życie oraz oddziaływanie na rozwój regionalny i lokalny.
14. Zachęcać do partnerstw i współpracy z przedsiębiorstwami, na przykład poprzez systemy nagród, praktyki i staże oraz zachęty do współpracy multidyscyplinarnej i międzyorganizacyjnej, a także poprzez ograniczanie barier regulacyjnych i administracyjnych utrudniających partnerstwa między instytucjami szkolnictwa wyższego a innymi podmiotami publicznymi i prywatnymi. Skuteczny transfer wiedzy na rynek, a w tym kontekście ciągłość między badaniami podstawowymi a badaniami stosowanymi, można osiągnąć, realizując politykę publiczną umacniającą partnerstwa między szerokim spektrum podmiotów.
15. Zacieśnić powiązania między instytucjami szkolnictwa wyższego, pracodawcami a instytucjami rynku pracy, po to by w programach studiów lepiej uwzględniane były potrzeby rynku pracy, by lepiej dopasowywać umiejętności do zapotrzebowania tego rynku oraz by rozwijać aktywne polityki rynku pracy sprzyjające zatrudnianiu absolwentów.
16. Podnieść jakość dzięki mobilności i współpracy transgranicznej, m.in. w następujący sposób:
 - a) w stosownym przypadku systematycznie uwzględniając przy tworzeniu programów studiów mobilność edukacyjną, a także dopilnowując faktycznego uznawania punktów ECTS uzyskanych za granicą – poprzez skuteczne wykorzystywanie narzędzi przejrzystości, takich jak: europejski system transferu i akumulacji punktów (ECTS), suplement do dyplomu, system zapewniania jakości oraz europejskie ramy kwalifikacji;

⁽¹⁾ Sprawozdanie Cedefop z 2010 r.

⁽²⁾ Sprawozdanie przyjęte przez Grupę Sterującą ds. Zasobów Ludzkich i Mobilności europejskiego obszaru badawczego w maju 2011 r. i sfinalizowane w dniu 27 czerwca 2011 r.

- b) eliminując bariery utrudniające po ukończeniu studiów licencjackich wybór innej instytucji w celu odbycia studiów magisterskich oraz współpracę i wymianę transgraniczną;
- c) zwiększając dostęp studentom, naukowcom i nauczycielom spoza UE oraz polepszając warunki ich zatrudnienia i możliwości rozwoju, w tym – tam, gdzie to możliwe – poprzez rozwiązanie kwestii administracyjnych powodujących trudności w otrzymywaniu wiz;
- d) dbając, by systemy zapewniania jakości były odpowiednio stosowane do edukacji w systemie franczyzy;
- e) promując szerszą współpracę instytucjonalną, w tym poprzez opracowywanie programów studiów służących otrzymywaniu podwójnych i wspólnych tytułów i stopni.
17. Zachęcać do stosowania w instytucjach szkolnictwa wyższego elastyczniejszych systemów zarządzania i finansowania, w tym mechanizmów wiążących się z wynikami i konkurencją, oraz promować profesjonalizację zarządzania wewnętrznego.
18. Ułatwić dostęp do alternatywnych źródeł finansowania, w tym – w stosownych przypadkach – przez korzystanie z funduszy publicznych w celu pozyskania inwestycji prywatnych i innych inwestycji publicznych;
- Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE ZAMIAR KOMISJI, BY:
1. Wspierać państwa członkowskie w reformowaniu systemów szkolnictwa wyższego, w pełni korzystając z programów unijnych w obszarze kształcenia i szkolenia oraz zapewniając lepszą bazę dowodową, szczegółowe materiały analityczne oraz większą przejrzystość, w tym w następujący sposób:
- a) przez rozwijanie, w porozumieniu z zainteresowanymi podmiotami, niezależnego, opartego na wynikach narzędzia przejrzystości, pozwalającego ustalić profil instytucji szkolnictwa wyższego (*U-Multirank*), uwzględniającego specyfikę krajowych systemów szkolnictwa wyższego, uznającego różnorodność tych instytucji w całej Europie oraz pozwalającego użytkownikom tworzyć zindywidualizowane wieloaspektowe rankingi;
- b) przez dalsze prace nad lepszym rozpoznaniem szkolnictwa wyższego i rynku pracy, zwłaszcza doskonalenie danych o mobilności edukacyjnej w europejskim szkolnictwie wyższym i o zatrudnieniu (z wykorzystaniem dostępnych zasobów i przy ograniczeniu do minimum obciążeń administracyjnych), a także przez zapewnienie konkretnego doradztwa w zakresie podnoszenia umiejętności podstawowych i przekrojowych oraz radzenia sobie z niedopasowaniem umiejętności do potrzeb rynku pracy;
- c) przez badanie wpływu różnych metod finansowania na różnorodność, skuteczność i otwartość systemów szkolnictwa wyższego oraz na mobilność studentów;
- d) przez ustanowienie grupy ekspertów wysokiego szczebla, która przeanalizuje kluczowe tematy związane z modernizacją szkolnictwa wyższego (począwszy od promocji doskonałości w nauczaniu) i która w roku 2013 przedstawi stosowne sprawozdanie.
2. Pomóc zwiększyć mobilność edukacyjną, doskonaląc system ECTS oraz mechanizmy zapewniania jakości z myślą o poprawie uznawalności.
3. Zaproponować – bez uszczerbku dla zbliżających się negocjacji w sprawie przyszłego unijnego programu w dziedzinie kształcenia, szkolenia i młodzieży – mechanizm wspierający mobilność studentów studiów magisterskich (*Erasmus Masters Degree Mobility Scheme*), którego celem byłoby promowanie mobilności, doskonałości oraz dostępu do przystępnego finansowania dla studentów chcących uzyskać tytuł magistra w innym państwie członkowskim – niezależnie od tego, z jakiego środowiska pochodzą.
4. Wspierać analizę przepływów w ramach mobilności oraz rozwój edukacji w systemie franczyzy.
5. Promować, wraz z państwami członkowskimi, spójny rozwój europejskiej przestrzeni badawczej i europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego oraz starać się zwiększyć synergię UE z procesem bolońskim – m.in. za pomocą programu w dziedzinie kształcenia i szkolenia na okres po roku 2013 – po to by przyczynić się do realizacji celu bolońskiego i unijnego, którym jest 20-procentowy wskaźnik mobilności.
6. Nadal rozwijać Europejski Instytut Innowacji i Technologii (EIT) poprzez przyjęcie wniosku w sprawie nowej agendy innowacji strategicznych wyznaczającej przyszłość EIT i jego priorytety oraz wniosków w sprawie uruchomienia nowych wspólnot wiedzy i innowacji, w szczególności w celu zwiększenia potencjału innowacyjnego instytucji szkolnictwa wyższego we współpracy z biznesem.
7. Wesprzeć wdrażanie otwartych i przejrzystych procedur rekrutacyjnych i stymulować transgraniczną i międzysektorową mobilność naukowców poprzez promowanie europejskich ram kariery naukowej i europejskiej inicjatywy *EURAXESS – Mobilni naukowcy* ⁽¹⁾.
8. Udoskonalic – w ramach działań „Marie Curie” – programy mobilności skierowane do doktorantów, w tym wspieranie ponownej integracji, oraz promować europejski program doktoratu przemysłowego we współpracy z przedsiębiorstwami, po to by wesprzeć badania stosowane.
9. Zaproponować ramowe wytyczne w zakresie jakości praktyk, po to by pomóc studentom i absolwentom zdobyć praktyczną wiedzę potrzebną w miejscu pracy oraz uzyskać liczniejsze i lepsze jakościowo staże.

⁽¹⁾ Sprawozdanie przyjęte przez Grupę Sterującą ds. Zasobów Ludzkich i Mobilności europejskiego obszaru badawczego w maju 2011 r. i sfinalizowane w dniu 21 lipca 2011 r.

-
10. Promować UE jako docelowe miejsce odbywania studiów i prowadzenia badań naukowych wśród najbardziej utalentowanych osób z całego świata, uznając zróżnicowanie instytucji szkolnictwa wyższego, oraz rozwijać stosunki w dziedzinie szkolnictwa wyższego z partnerami spoza Unii – m.in. za pomocą strategii rozszerzenia, europejskiej polityki sąsiedztwa, Partnerstwa Wschodniego, partnerstwa eurośródziemnomorskiego, współpracy z państwami Bałkanów Zachodnich, globalnego podejścia do kwestii migracji oraz Forum Polityki Bolońskiej – po to by udoskonalić krajowe systemy szkolnictwa wyższego, dialog polityczny, mobilność i uznawanie kwalifikacji akademickich.
11. Z zamiarem skuteczniejszej realizacji wspomnianych celów opracować unijną strategię nadającą międzynarodowy wymiar szkolnictwu wyższemu poprzez poszerzenie jego międzynarodowego zasięgu i promocji, współdziałanie z partnerami w celu zacieśniania powiązań oraz zwiększanie budowy zdolności w sektorze szkolnictwa wyższego.
12. Wzmocnić długoterminowe oddziaływanie finansowania przez UE modernizacji szkolnictwa wyższego, poprawiając komplementarność różnych instrumentów finansowych, zwłaszcza komplementarność przyszłego programu UE w dziedzinie kształcenia, szkolenia i młodzieży, programu ramowego *Horyzont 2020* w zakresie badań naukowych i innowacji oraz instrumentów europejskiej polityki spójności.
-